

II. évfolyam. Pozsony, 1900. július 15. 10. szám.

JÓ PÁSZTOR

KERESZTYÉN CSALÁDI LAP.

SZERKESZTI
KOVÁCS SÁNDOR
THEOL. AKAD. TANÁR.

ÁRA:
EGY ÉVRE 2 KORONA. — FÉLÉVRE
1 KORONA 20 FILLÉR.

MEGJELENIK MINDEN HÓ

MEGJELENIK MINDEN HÓ 15-ÉN.

BALASSA-GYARMAT
B.-GYARMATI KÖNYVNYOMDA RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

TARTALOM.

Isten dicsőítése	Torkos László.
Jézus a tengeren	S. L.
A becsületes Gyuri története (Elbeszélés)	Mikszáth Kálmán.
Vándorlás az örök életbe (Doddridge F.)	Hegedüs István.
Mit szeret a világ	Sz. F. J.
Az egyházi élet köréből	

Az igen tisztelt lelkész, vallástanár és tanító urakat bizalommal kérjük, legyenek szívesek

a „JÓ PÁSZTOR“-t

t. híveik és tanítványaik közt terjeszteni. Hét előfizető után tiszteletpéldányt adunk.

Mutatványszámokkal kívánatra készséggel szolgál a kiadóhivatal: **B.-Gyarmati Könyvnyomda Részvénytársaság.**

JÓ PÁSZTOR

KERESZTYÉN CSALÁDI LAP.

SZERKESZTI
KOVÁCS SÁNDOR
THEOL. AKAD. TANÁR.

ÁRA:
EGY ÉVRE 2 KORONA. — FÉLÉVRE
1 KORONA 20 FILLÉR.

Isten dicsőítése.

(Dallama: Mely nagy az Úr kegyelmessége.)

Dicsérd az Istent, földnek, égnek
Magy alkotóját, énekem,
Kinek nevét hirdelve égnek
A fényvilágok odafenn.
Az égi kar dicséretében
Bár csak mély halk dongása vagy,
Eljutsz hozzá, kinek szemében
A kicsiny olyan, mint a nagy.

Dicsérd hatalmát, erejével
Mely áthat végest s végtelent,
Mely mindent fentart és vezérel
S a rombolásban is teremt.
Dicsérd jóságát, mit magasztal
A zord éjszak s az enyhe dél,
Mely boldogító szent malasztal
Áraszt el mindent, a mi él.

Rám is jósága tengereből
Áraszt, mi embert boldogít,
Mitől a test s a lélek épül,
Mig hordja földi láncait.
A hányszor napja kél az égen,
Hegye megújul annyiszor,
S az üdv pálmáját nyújtja nékem,
Aka sír ölébe dönt a kor

Óh áldjad lelkem nappal, éjjel,
A kiből élsz s ki benned él,
Geljes legyen dicséretével,
Mit kéz mivel, mit ajk beszél.
Szívemnek minden dobbanása
Egy-egy dicsérő dal legyen, —
Magy Isten, minden üdv forrása,
Zogadd, mit nyujtok, kegyesen!

Torkos László.

Jézus a tengeren.

(Máté ev. 8, 23—27.)

Ott történt a csodálatos dolog, a szelíd Genezáret taván, a melynek környékén a üdvözítő úgy szeretett időzni. Annak partján feküdt a kis Kapernaum, a «vígasztalás helye», az ő nagy isteni missziójának főhadiszállása; ennek közelében az a varázslóan szép hegy, a melyről csak az imént jelentette ki az ő népének az új törvényt, mely a szeretet; s az új életet, a melynek alaphangulatát csodálatos bölcseséggel fejezik ki e rövid, de mélységesen tartalmas mondások: «Boldogok a lélekben gyöttrődők» . . . «boldogok a kik sírnak» . . . «az alázatosak» . . . «akik éheznek és szomjazzák az igazságot» . . . «az irgalmasok» . . . «a békességre törekvők» . . . «a kik háborúságot szenvednek az igazságért» . . . stb: boldogok mind, mind «Mert övék a mennyeknek országa.» (Máté 5, 1. s köv. v.)

A sokaság, a mely beszédét álmélkodva hallgatta, nem tudott többé tőle megválni. Nyomon követé őt vissza Kapernaumba, a Péter házába, a hol isteni erejének újabb jeleit látta gyógyításaiban (Máté ev. 8, 1. s köv. v.): s ezek láttára csak még erősebben tolongott utána, úgy hogy Jézus végül is a tenger tulsó partjára küldte őket, ígervén, hogy majd ő is utánok mén hajón, tanítványaival együtt.

A tanítványok tehát a Mesterrel együtt tengerre szállnak. Az éjszaka beállott. Millió és millió csillag fénye tükröződik vissza a vízsíkon s a kis hajó mintegy két ég között fennt és alant csillagseregtől körülragyogva, úszik a mély, a nyugalmas vízen.

Jézus pedig alszik csendesen.

Egyszerre a Hermon és Libanon csúcsairól orvúl, váratlanul alácsap egy vihar s az égre borús fergeteget hajt, a tengert meg habzó hullám hegységgé kavarja fel. A zápor zúg, a villám sistereg, a tenger nyög, a hajó ropog-recseg, az orkán bömböl s a hullám-hegyek a gyöngye járműt már-már elborítják. A tanítványok megriadva, sírva omolnak térdre, jajgatnak, zokognak; kezeiket tördelve rohannak az alvó Mesterhez: «Uram segíts, mert elveszünk!» És Jézus megfeddi őket szelíd, szemrehányó szavával: «Mit féltek óh kicsinyhitűek! ?» s felkelvén, megfeddi a vihart és tengert egy tekintetével. És lőn nyomban nagy csendesség.

A sokaság meg, mely szemtanúja volt a partról a rettenetes élethalálküzdelemnek, újabb álmélkodásba esik: «Kicsoda ez, hogy mind a szelek mind a tenger engednek neki? !» . . .

A mai úgy nevezett felvilágosodott kornak gyermeke hitetlenül, vagy legalább is kételkedve rázza fejét e dolgokra, s hivatkozva a természettudomány nagy vívmányaira, a természetnek immár felfedezett törvényeire, büszkén hirdeti, hogy csodák nincsenek, s hogy a mit húsz évszázaddal ezelőtt az emberek oly hiszékenyen fogadtak, az minket többé nem köt, az számunkra már lejárt a magát.

Hát hiszen jó van, édes atyámfia, én veled itt természettudományi vitába nem is akarok bocsátkozni. És ha mindaz, a mi felettünk és körülöttünk van, neked csak természeti törvény: nekem Istennek csodás kijelentése az, a melyből hozzám az ő Lelke beszél. Meg aztán a biblia nem is a mi fejünknek, de a mi szívünknek, nem az értelmünknek, hanem üdvösségünknek akar első sorban szolgálni. Azért hát nem is a te fejeddel, hanem a szíveddel szeretnék most beszélni, szerelmes atyámfia; hallgas csak reám, nem, ne reám, de az Úrnak beszédére, mely Ígében vagy — s meg fogod látni, hogy az Írásban itt is örök igazság foglaltatik a mi üdvösségünkre s hogy «boldog, a ki hallgatja s megtartja azt.»

*

Tenger az élet, a melyen úszik a mi élethajónk.

Avagy nem bocsátott-e el minket is a mi Urunk, hogy menjünk, evezzünk az élet tengerén át kis hajónkban ama — *túlso* partra? Sőt még többet is tett velünk. Beszállt maga is hozzánk, élethajónkba és velünk együtt van életútunkon, őrizve óva bennünket; hogy kiket a keresztség szentségében magáévá fogadott, mindnyájunkat el is vezessen az üdvösség biztos révébe, csak hívek legyünk, csak róla meg ne feledkezzünk . . .

Persze, míg a tenger csendes, addig oly nyugodtak, oly boldogok és ah oly feledékenyek is vagyunk! Csak magunknak, a magunk kedvteléseinek élünk. Élvezzük a fenséges vizet s boldogan ringunk hullámain; ki-kikötünk az örömmek felénk integető szigetein; s teljesen a magunk boldogságával lévén elfoglalva, megfeledkezünk arról, a ki hajónkon a kormány mellett ül, hagyjuk őt a lelkünk mélyén aludni, mintha nem is léteznék többé számunkra, mintha nem is volna többé reá szükségünk.

Mert ilyen az ember! A szerencsében elbizakodott, könnyelmű és felületes. Gondtalanul adja át magát a jelen élvezetének, megfeledkezve arról, hogy földi örömeink, boldogságunk képzelete bármily nagy legyen is, benne feltétlenül meg nem bízhatunk, sőt hogy leggyakrabban az égi háború gyorsan támad, gyorsabban, semhogy felkészülve fogadhatnók csapásait, S ha derús napunkat egyszerre csak vihar dúlja fel s ott állunk megsemmisülve, kétségbe esve;

csak ekkor jut rendszerint eszünkbe, hogy ahhoz az eddig elfeledett, mellőzött útíjárunkhoz forduljunk: «Urunk segíts, mert elveszünk!»

S ha csak önhibánkon kívül lepnének meg e viharok! De jaj, mikor rendszerint *magunk idézzük* azokat fejünkre! Óh mert nincs veszedelem, a melyben — hacsak a lelkünk el nem fásult — az a benső bíró ott a lelkiismeretben nem azt vetné szemünkre: ember, a baj, a mely ért, megérdemelt büntetés; vetettél, aratsz; megfelekedtél Istenről s most érezed sujtoló kezét . . .

Óh szörnyű dolog ilyenkor a büntudat éles marcangolásait érezni; rettenetes dolog így az élő Istennek kezébe esni! Élethajónk árbóca letörve, vitorláit összetépve, kormányja megromolva: hová legyünk?!

Nem úgy atyámfia! Ne csüggedj kishitűen! Tanuld meg a saját életeden; jobb, tanuld meg a tanítványok példáján, hogy a hol *a veszély a legnagyobb, ott legközelebb az Isten!* S a hol emberi erő, tudomány már többé nem segíthet, ott új, biztos, mert isteni erőforrás nyílik meg számodra s ez a *hit*. És bármennyire is elhanyagoltuk Üdvözítőnket és bárha csak a közvetlen veszedelem ébresztette is életre kialudt hitünket ő benne: ne féljünk, csak higgyünk — s a viharok bizonytalán elhallgatnak és lesz szívünkben ismét csendesség.

Igaz, *első a dorgálás*. A mint hogy ott a tengeren is előbb a vergődő lelkekhez hangzott a szó: «Mit félték, óh kicsiny hitűek!» De valljuk be, hogy e dorgálásra ugyan rászolgáltunk. Kicsinyhitűségünkkel, balhitűnkkel, vagy éppen hitetlenségünkkel szolgáltunk rá! Mert a ki hisz és e hite élő, igaz hit, annak tudnia kellene, hogy a veszedelmek és bajok eszközök csak Istennek üdvháztartásában, hogy velök téves, megernyedte vagy tán éppen kialudt hitünket új életre támaszsa s szemünket az ideig óráig valókról az örökké való dolgokra emelje. Meg hogy szívünket velök *megtisztítsa*, megszentelje. Mert hiszen a viharnak éppen az a természete, hogy rombol, de tisztít is; megtisztítja odakünn a levegőt, idebenn a szívünkben pedig érzelmvilágunkat s fogékonynyá teszi új áldások iránt. Jób, a mint ott vonaglott kínjai között a hamuban; Péter, a mint ott sírt keserves könyhullatással azon a szomorú éjszakán; Pál, a mint ott vergődött, küzdve lelkében 3 napig Damaskus előtt; Luther, a mint ott vezeklett az erfurti zárda rideg cellájában: mind, mind érezték, mit tesz az, egy ilyen viharon átmenni; a melyből egyedül csak az Úrhoz hitben való menekvéssel szabadultak meg.

Hát te, atyámfia, nem érezted volna soha e vihart? Betegágy lázában vagy egyéb kínos testi szenvedésben? Vagy súlyos erkölcsi

botlás idején, melybe könnyelműséged sodort? Vagy egyik-másik kedvesed nyitott sírja felett? Vagy sorscsapások, kísértések idején? Vagy súlyos lelki harcok között? . . . Óh, hogy viharzik ilyenkor — odabenn; hogy vergődik a lélek fájdalmában, hogy vonaglik kínos rettegetésében! Óh mily nyomorúlt, mily szegény ilyenkor a leggazdagabb, a legtekintélyesebb is! S mi az, a mi megmentett? Egyedül a hit! —

Mert a dorgálás után *második a vihar lecsendesítése*. A mi akkor áll be, ha az Úr dorgálásából megtudod, hogy ő az, a ki hajód kormányán ül s e tudatban kész örömmel adod immár át neki magadat, mert érzed, vallod, hogy égen, földön nincs más biztosságod, hogy égen földön nincsen senki másban üdvösség, legkevésbé gyenge magadban s hogy nem adatott az ég alatt más név, a mely által megtartatnánk. Pénz, erő, hatalom, születés, rang, mind csak útravalók; ócska teher, melyet hogy menekülhess, esetleg ki kell hajódból dobnod: csak egy biztos erősséged van — s ez a hit. — A hogy egyik költőnk éneklí:

«Élethajód számára, hidd,
Legbiztosabb kormány a hit;
A míg ez ép, nincsen veszély,
De veszszén ez s te is veszél.»

Kiben fogsz tehát bizakodni? Magadban-e avagy a kihez a hitben sorsodat kötöd — Üdvözítődben? Vele erős vagy: nélküle gyenge. Vele te lész győztes az élet viharaiban; nélküle elsodor az első áradat. Bizony itt nem nehéz a választás!

Azért, halandó ember, ne késsél, ne tétovázzál, hanem igyekezzél élő hittel megragadni, lelkedbe vendégül, tanácsadóul, vezérül fogadni. Azt ki egyedül az Út, az Igazság és az Élet. S azután érjen bármi sors, ne félj — csak higgy! Mert igaz a tanítás és teljes hitelre méltó, a mit egyik szép egyházi énekünk ad:

«Bízzad minden útat
S mi bántja lelkedet
Az Úrra, Ő igazgat
Híven földet, eget
Ki felhőknek, szeleknek
Szabott irányt mutat,
Hidd el, ha gondok úznek,
Nyit néked is útat.

S. I.

A becsületes Gyuri története.

Irta: MIKSZÁTH KÁLMÁN.

(Folytatás.*)

Az alispán nyájasan fogadta őket.

— És mire volna leginkább alkalmas a Pali öcsém?

— Arra, a mi legelőbb megüresedik — felelte természetes hangon idősb Majornoky ur.

Az isteni gondviselés úgy akarta, hogy Lázár János ur, a megyei számvevő, költözzék el leghamarább az élők közül, lőn hát Majornoky Pálból néhány hónap mulva számvevő a megyénél: míg a hajlékonyabb ág, a becsületes Gyuri egy vén prókátorhoz állt be irnoknak, hogy anyja nyomorát keresményével is enyhíthesse.

Mert bizony gyöngén állt már a szalmaözvegy; ami kis pénze volt, elfogyott, a nagy kőházából kilicítálták, értékes ingóságai elvándoroltak. (Milyen gyors lábuk van azoknak, ha úgy megindulnak!)

Hónapos szobába huzódott a fiával, annak a bérét is varrással kellett megkeresnie. A toll is rossz kenyérkereső, de hát a tű! Az még tekintetes urnak szóllithatja a tollat is . . .

Szegényesen tengtek, de nem minden öröm nélkül, kivált az asszony; élt még a férje, gyűlölhette; ott volt az egyik fia, és egészen az övé volt, szerethette. Sőt szerethette a másikat is, habár az csak hébe-hóba írt egy-egy levelet. Eljönni nem ért rá. Élte a világot, udvarolt, mulatott, adósságot csinált.

Sokszor is ülte meg e miatt a szegény anyja homlokát a ború, s megrezgette hangját a keserűség.

— Egyedül állunk, édes fiam. Pali sem a miénk. Niucsen nekünk senkink ezen a világon.

Igaz, úgy volt; a másvilágról kellett jönnie valakinek, hogy kisegítse őket. Egy nap néhai Gál Mátyás, budai csizmadia végrendeletét bontották föl a budai tanács előtt, melyből kisült, hogy a becsületes mester kétszázezer forintnyi vagyont hagyott a testvérbátyja, Gál Péter, Katalin nevű leányának, ha még életben vagyon. (Ugyan hány pár csizmát varrhatott az meg életében!)

Bezzeg fölvirradt megint a Majornoky fiuknak! Gyuri otthagya a principálist, Pál urfi is megott ráért édesanyját látogatni. De a mikor itt felbukkant arany pompájával a nap, éppen akkor áldozott le odaát. Majornoky Ferencet tönkre tette a képviselőség. Hja a népbizalomnak nagy a gyomra. Most, hogy nem kapott többé mandátumot, kénytelen volt szolgabírótságot vállalni s mindig alább-alább

*) A megelőző közleményt lásd a Jó Pásztor 6-ik, június 15-iki füzetében.

merült az uzsora hullámaiban. A Majornoky-kastély és birtok árverésre került.

Kapóra jött a szalmaözvegynek. Milyen elégtétel lesz az! Ki is adta legott a parancsot:

— Ülj kocsiba Gyuri és meg se állj Majornokig. Vedd meg, akármibe kerül is.

Majornoky Ferencnek már nem volt semmije, de még úr volt, és pedig mekkora ur! Gyuri éppen a járásán át utazott a majornoki árverésre s a hol éjszakára megszállt, egy falusi korcsmában valami enni valót kért.

A korcsmáros gondolkozóba esett, hogy mit adhatna.

— Csináltasson egy kis rántottát — szólt a vendég.

— Rántottát? — kiáltott föl az csodálkozva. — Jó helyen beszél az úr. Az egész környéken nincsen tojás.

— Hát hova lettek a tyukjaik, azaz mivel foglalkoznak?

— Megvannak, kérem alásan, hanem a kakasok pusztultak el. Rettentő öldöklés van itt egy év óta, a hogy Majornoky úr a szolgabíró. — Nem értem.

— A nagyságos úr ideges, nem tud aludni s a melyik faluban megszáll a járásban, ott az előjáróság kiöldösteti a kakasokat, hogy éjjelente föl ne keltsék ostoba kukorikolásaikkal.

Ilyen volt a szolgabírói nymbus valamikor. Hanem a kétszerkettő már akkor is örökké négy volt. Aki nem tudott számolni, biz az arra jutott, hogy azután nem tudott aludni. A kakasokat még ki lehetett végezteni, de a hitelezők éltek és ébren voltak.

— Hanem iszen — fecsegett tovább a korcsmáros — nem sokáig lesz már ő szolgabíró. Nagyon a végét járja már.

— Hogy-hogy?

— Éppen holnap árverezik Majornokot.

— Tudom. De szolgabíró azért megmaradhat.

A korcsmáros szemeivel hunyorgatott.

— Hát tetszik tudni, a hogy vesszük. Sok mindenféle tarka macskája van Majornokynak. Egy pár nem tiszta természetű adóság, hiszen tetszik engem érteni . . . a kezelés körül némi formátlanságok. Én tudom ezeket, mert a fiam az irnoka. Az nekem mindent elmond. Ezek a dolgok előbb-utóbb megfojtják. Pedig sajnálom szegényt, igazi úr volt.

A vendég szomorúan sóhajtott, gondolkodva hajtotta le fejét az asztalra; majd élénken kérdé: — Hogy hívják önt?

— Engem Balics Gábornak.

— Akar-e egy szivességet tenni s a mellett egy jó cselekedetet?

— A dolog mineműsége válogatja -- felelte ékesen Balics Gábor.

— Én Majornoky György vagyok, a Majornoky Ferencz fia.

Az öreg korcsmáros agyaráról ijedten fordult le az ezüst kupakos pipa.

— Ejnye, ejnye! — dadogta kétségbeesve. — Inkább a nyelvet vágtam volna ki . . . Itt állok, kötözzenek meg.

— Semmi baja sem lesz, Balics bácsi, biztatta Gyuri nyájasan — sőt inkább köszönöm hogy szólt. Hanem egyre kérem . . .

— Életemet! — kiáltá a csacsogó öreg éledezve.

— Nem kell az élete, Balics bácsi — hanem beszéljen fiával és valahányszor olyan dolog talál fölmerülni, ami árthatna atyámnak, jöjjön hozzám, én rendbe hozom azt úgy, hogy ő észre se vegye, önnek is megfizetem a fáradságát. Megigéri?

— Itt a kezem rá. És hol keressenem az urfit?

— A Majornoky-kastélyban.

— A Majornoky-kastélyban? De hisz azt holnap eladják.

— Éppen azért — felelte mosolyogva Gyuri. Csak keressen föl ott; vagy ön, vagy a fia.

Másnap a Majornoky kastély és birtok Gál Kataliné lett mindenestül. Nem kellett megmozdítani semmit. A címer, (a kard élére szúrt török fő) ott maradhatott a homlokzaton, az ősök sem voltak kénytelenek elköltözködni a falakról; otthon voltak itt ezentul is.

Nemsokára beköltözködött a szappanos leány azokba a termekbe, hová anyyi édes reménnyel lépett egykor fiatalon s a hol annyit szenvedett azután. Bejárta a kertet, fölkereste az ismerős bokrokat. Nini, a szegény galagonya innen kiveszett. Pedig abba hasítottad fel egyszer homlokodat, Gyuri fiam. Óh, óh, a kis körte vessző, hogy megnőtt, hogy elaggott . . . Az volna ez? Nézd csak Pali, abban az évben ültették, mikor te születél. Hát a patak a kert végében megvan-e még? — csörög-e még?

Biz az ott csörgött, csacsogott és mert ősz eleje volt, ringatta, vitte az elszáradt faleveleket a tengerbe.

Mikor aztán kigyönyörködte magát az úri birtokban, fölosztotta a szerepeket fiai közt.

— Pali hadd hivataloskodjék tovább. Házasodjon meg jól, hozzon menyecskét a házhoz. Élég tág a kastély. Évenkint pótolom a fizetését négyezer forinttal. Mi pedig Gyurival itt maradunk gazdálkodni és élvezzük a csendes falusi örömeket. Azért te is úr leszel, édes fiam, neked is kiadom a négyezer forintot itthon, négy lovon járhatsz, inast tarthatsz, pezsgőt ihatol.

Gyuri otthon cseppent s egész odaadással vitte a gazdaságot.

Négy lovat ugyan nem tartott, pezsgót sem ivott, de azért boldognak érezte magát, csak néha komorodott el napokra.

Akkor aztan hiába simogatta forró fejét lágy újjaival édes anyja.

— Neked valami rejtett bajod van. Mi bánt kis «ágacsám»? —

— Csak ugy elgondolkoztam egyről-másról.

No ugyan miről? Hiszen nem volt semmi oka a búskomorságra, mely egyre gyakrabban lepte meg. Szerelmes nem lehetett, nem járt sehova, nem ismert senkit. Ő hozzá sem jártak. Csak egy öreg ember fordult meg nála egy idő óta sűrűbben, azzal aztán bezárkóztak a kerti házba és tárgyaltak órák hosszáig. Rendesen olyankor mutatkozott rajta az a méla levertség.

Az édes anyja kiérezte:

«Ez az ember szállítja valahonnan azt a sok bánatot, de megtudom, rájövök, ha máskép nem, fortélylyal.»

A fia éppen künn járt a mezőn egy délután, mikor Balics Gábor, mert ő volt, beállított.

— Jöjjön be hozzám — hívta nyájasan az úrnő.

— A fiatal úrhoz jöttem — huzódozott Balics uram.

— Tudom — ravaszkodék ez — mondta a fiam és megbízott intézkedjem helyette. Hát mi baj van?

— Hja bizony, megint pénz kell.

— Még mindig? De hát mire kell az a sok pénz? — kérde a szalmaözvegy találomra.

— Hja, hja, — vakarta fejét az öreg — a vármegye nagy kemence . . .

— Hozott-e valami írást?

— Hogy ne! Itt a levél magától az öreg nagyságos urtól. Tegnap függesztették föl szegényt. Hja, a vármegye nagy kemence... Mennyi pénzt hordtam el és mégis fölfüggesztették!

Míg az öreg fecsegett, addig az asszony reszkető kezekkel tartotta azt a levelet és olvasta villámló szemekkel:

«Kedves Gyuri fiam!

Küldj a becsületes Balicscsal száz forintot.

Majornoky.»

Az asszony olyan sápadt lett, mint a fal, majd vörös, mint a skarlát-posztó, apró szürke szemei kidülledtek és kékes lángokat löveltek, mint a kígyóé.

— Távozzék! — hörgé fogait megcsikargatva — mert mindjárt kereszttül megyek a lelkén! Egy garast sem kap. Takarodjék!

Egyszerre levált róla minden máz, amit a nevelőben ráagattak,

amit a fényes kastély, a selyemkelmék kölcsönöztek neki. Egészen kihámozódék a szappanos leány.

Ökleit fölemelte s neki rohant sziszegve körmeivel Balics uramnak, úgy, hogy az vad futásban keresett menedéket.

És e rettenetes fúriában összeszaggatott magán minden ruhát, a földhöz vagdalta a porcellánokat, a vaskályhához paskolta az üvegeket, végig futott a folyosókon, fölrúgott dézsát, virágcserepet, a mit előtalált, beszaladgálta a cselédszobákat s ütötte-verte ádáz dühvel agyba-főbe a szolgálókat.

Ekkor érkezett Gyuri. Vidáman, fütyörészve, lépegetett a gyalogúton a kastély felé. A nap utolsó bágyadt fényét nevetve szórta le a halmokra és völgyekre. Az égbolt olyan volt, mint a frissen szűrt tej. Balról az erdő zúgott rejtélyesen, elálmosítón.

— Csjukjátok be a kapukat! — rikácsolá a böszült asszony.

A megriadt cselédek összeugráltak, s az ősi nehéz vaspántos kapu, mely már százötven esztendő óta nyitva áll éjjel-nappal (mióta a törökök elmentek innen), dübörögve csapódott le Majornoky György előtt.

— Ej no, hát mi ez? — bosszankodott Gyuri s zörgetni kezdett. — Nyissátok ki!

Semmi nesz. Hallgatódzott s úgy rémlett előtte, mintha belől halkan beszélgetnének. Egy-kettőt csapott öklével a kapura:

— Hej emberek! Én vagyok itt!

Fojtott, visszatartott kacaj volt a felelet.

— No megálljatok, gazemberek.

Türelmetlenül járt föl s alá. Majd fölvett egy követ s azzal kezdte döngetni a vaspántokat.

Egy ablak nyílt meg az emeleten. Hallani lehetett a nyikorgását.

— Miféle zaj ez? — kérdé egy százszor hallott hang, de még sem ismerős.

— Én vagyok, mama.

— Kicsoda?

— Hát rám nem ismersz? — kacagott föl Gyuri. — Persze, a méreg megváltoztatta hangomat. Képzeld, becsukták a kaput az orrom előtt.

— Én parancsoltam.

— Te? — kérdé Gyuri meghökkenve. — Te rendelted! Hogyan kell az magyaráznom?

(Most kezdte csak észre venni, hogy ez aligha pusztá tréfa.)

— Anyám! — kiáltá remegő hangon. — Hát mi történt?

— Az történt, hogy az apáddal tartasz, megloptad a szeretete-

met, kijátszotad jóhiszeműségemet, pocsékoltad a vagyonomat. Neked nincs jellemed, kitagadlak.

Ez volt az utolsó szó. Az emeleti ablak még egyszer zörrent, mikor becsapódott. Vége volt mindennek.

Gyuri odatámasztotta zúgó fejét a kapuoszlophoz s hosszan, megüvegesedett szemekkel nézte a felhőtlen eget, ahol éppen most gyuladózott egy virgonc csillag. Nézte a csillagot, de az meg nem szólította.

Azután kitörülte szemeiből a könnyeket és elindult a gyaloguton. Most már jobbról maradt ez az erdő. És az meg is szólította: «Neked nincs jellemed» — zúgta utána. Fönt a dombon, a Pap István-féle majornál egy mogyorófabokor szólt hozzá: «Vágj le rólam vándorbotot!» Sokáig keresgélt a hajtások közt, míg végre letörte a leghajlékonyabb ágat.

Hová ment, mi lett, nem hallottam, de majdnem bizonyos, hogy mindig a rövidebbet húzta, míg a léha Pali nyilván csillogott a jólétben, mert mindig a jóléthez húzódott.

Amit én elmondtam, hajszálig így történt, de azért, amit Balics uram fecsegett, jót nem állok. Hiszem ugyan, hogy az öreg Majornoky elkezelte a vármegye pénzeit, de hogy föl is függesztették volna, az az egy például nem valószínű. (Vége.)

Vándorlás az örök létbe.

(Doddridge F.)

Mint zúg az ár és mint sodor,
Az óceánba ömledez,
Eszmétlen lelkünk a sodor
Árján az örök létbe vesz.

Atyáink hol? Hol életök?
Hol mind az, mit szerettenek?
Bú, gond, remény, öröm velök
Elszálltak, el a nagy nevek.

Bú vagy öröm kísérje bár
Halandók szálló életét,

Immár haló porukra száll
A feledés, sír árnyakép.

A hol pihennek az atyák,
Pihennek majd a gyermekek,
Más örököt nem hagyva ránk,
Mint a sötét sírűreget,

Atyáink édes Istene,
Örök barátunk, óh te halld:
A lét örvénye vésszel-tele,
Lelkünk magadhoz te fogadd.

(Angolból.)

Hegedüs István.

„Mit szeret a világ.“

Nem ismerlek téged. Így szól hozzám a világ az én szükségemben. Nem sokat törődöm rajta. A midőn kamarám tele volt kincscsel és asztalom jó ízű falattal, csemetével, akkor jól ismertél. Egy főasszony panaszkodott egykor, hogy minden barátját elhagyta. És a midőn kérdeném, miért, azt felelte: a midőn hintóban jártam, akkor jól ismertek engem; de most, a midőn már gyalog járok, senki nem ismer. Hallód-é? Vala míg hintóban jársz, mindaddig ismer téged a világ; mihelyt gyalog sorra jutsz, senki sem ismer. Valameddig én segítséggel lehetek, addig jelen vannak az én barátaim; a mikor nekik kellene rajtam segíteni, senki sincs otthon. Természetes, hiszen ők nem *engem* szerettek, hanem csak az *enyémét*. Az én szerencsémnel virágzik, szerencsétlenségemmel pedig hervad az ő szeretetök. A hamis arany nem állja meg a próbát a tűzben, sem a hamis barát a keresztviselésben.

Ő jó barát, mely ritka vagy te a szükségnek idején!

Téged semmi arany, ezüst, meg nem fizethet, veled e világnak minden gazdagsága föl nem érhet. Elmúlik az arany, de a jóakaró

megmarad. Hogy te világ engemet szükségem idején nem ismeresz, azért halálra magamat nem adom. Nem vagy te én hozzám való. Balgatag szív az, mely emberben veti remétségét; én sem vagyok te hozzád való, mivel a mit te nálam keressz, azt meg nem találod. Tehát elváltunk egymástól. Hála Istennek! mert te tőled elválni annyi, mint Istennek egyesülni. Én is azok közül való vagyok, a kik itt azt kényszerítettnek mondani: *olyanok vagyunk, mint ismeretlenek és mégis ismeretsek* (2. Kor. 6. 9.) Ha te nem ismeresz is engem, de van a ki ismer; az Isten ismeri övéit. Avagy nem ismeri-e az Atya az ő fiát, a pásztor az ő juhát, a tyúk az ő fiait és a völgyény az ő jegyesét? Igen is. Bizony ismer Ő engem. Ha a világnak nincs gondja reám, van a jó Istennek. Az én atyám és anyám elhagynak engem, az Isten gondot visel rólam. E vígasztalástól nem foszthat meg engem semmi. Az Isten ismer engem, ha a földön egyetlen egy ember nem ismerne is. Én Istenem, tied vagyok, mint te néked drágán vett kiucsed. Ha méltó nem vagyok, hogy fiadnak hívattassam, engedd meg, hogy csak egy férgesckéd lehessek. Hiszen a férgesckékre is gondod van tenéked. Az én Istenem ismer engem. Világ, én a te szeretetteddel semmit sem törődöm.

Az Isten él, mit bánkódom,
 Mintha Isten nem volna?
 Ő tudja, ha szomorkodom,
 És velem nem gondolna?
 Maga mondja,
 Van rám gondja,
 Nem esem hát kétségben
 Akármely nagy szükségben.

Sz. F. J.

Az egyházi élet köréből.

A Jó Pásztor jelen száma megindulása óta már a tizedik. Pályafutásával igazolja, hogy kitűzött céljához hű maradt. Előkelő dolgozótársak szép serege munkálkodik a tartalom gaz-

dagításán. Pizalommal s elért sikereinkre hivatkozva kérjük lapunk barátait, hogy ismerőseik, híveik körében a «Jó Pásztor»-t terjeszteni szíveskedjenek. A kik félévre rendelték meg a lapot, azoknak előfizetése e számmal lejárt. Kérjük, szíveskedjenek a megrendelést megújítani. A ki félévre (1900. szeptemberig) rendel meg, egy korona húsz fillért, a ki 1900. év végeig akarja járatni, egy korona hetven fillért küldjön postautalványon a kiadóhivatalnak (Balassa-Gyarmat, Könyvnyomda Részvénytársaság.) A lapot egy évre is meg lehet rendelni két koronáért. A «Jó Pásztor» a legolcsóbb keresztyén ujság, a szegény keze munkájából élő napszámos ember is könnyen összerakosgat annyit, a mennyi a lap megrendelésére elég. A kiadóhivatal szívesen küldi a lapot azoknak is, a kik előre fizetni nem tudnak, de írásban kötelezik magukat, hogy a lap árát 1900. évi október hó 1-ig megküldik. Gyűjtőknek 7 előfizető után tiszteletpéldány jár.

Felügyelőiktatás Csákváron. A csákvári kisdud evang. egyház július 1-én iktatta be új felügyelőjét, dr. Petőcz Károly ügyvédet. A beiktatásra a kis gyülekezetnek számos jóbarátja gyülekezett össze. Az egyetemes evang. theol. akadémia részéről dr. Masznyik Endre igazgató és Stromp László vettek részt a megható ünnepen. Az istentiszteleten Kövesi Béla helybeli lelkész mondott alkalmi beszédet, a közgyűlésen pedig az új felügyelő meleg beköszöntőt. Az utána következő ebéden a jókedvű társaság 200 korona alapítványt tett a Theologusok Otthona javára, melynek célja az, hogy gyülekezeteink számára lelkes, fáradhatatlan pásztorokat neveljen. A lelkes emberbarátok, akik még a mulatság óráin is szeretettel gondolnak az egyházra, közhasznú intézetekre, a következők: dr. Kéler Zoltán, Kúnfalvi Nándor, Mirgay Gyula, dr. Petőcz Károly, dr. Sztankovits Viktor Budapestről és Petőcz Ferenc bonyi evang. lelkész. Szép összeg jutott az ünneplő egyháznak is Kéler Napoleon, Kéler Zoltán dr. és Petőcz Károly dr. adományából. Szívből óhajtjuk, hogy az új felügyelő, aki vallásos lelkét a szülei házból hozta az életbe s aki lelkészkedő bátyja mellett megismerte egyházi

életünknek minden ágát, e kedve szerint való mezőn sok örömet lelje, az Úr igáját gyönyörűségnek, terhét könnyűnek találja! (K. E.)

A Magyar Protestáns Irod. Társaság Pozsonyban. A Magyar Protestáns Irodalmi Társaság f. évi közgyűlését szept. 19-én Pozsonyban tartja. Az evang. egyház nagy közületeket tesz a Társaság fogadására. Az istentiszteleten dr. Bartók György, erdélyi ev. ref. püspök imádkozik és dr. Masznyik Endre, az egyet. ev. theol. akadémia igazgatója prédikál. A pozsonyiak ez alkalommal bemutatják az országban páratlanul álló éremgyűjteményöket, könyvtáruk s irattáruk egyéb gyűjteményeik ritkaságait, híres Biblia-kincsüket, a melyben meg van Luthernek családi bibliája is, árvaházukat, kórházukat s egyéb közintézeiteket. A fényesnek ígérkező ünnepre mind az ev. mind a ref. egyház kitűnőségei megjelennek. A gyűlés után következő napra kirándulást terveznek a dévényi Árpád szoborhoz és a catnuntumi ásatásokhoz. A rendezőség élén Günthez M. V. kir. tanácsos, egyházfelügyelő áll.

Az Evang. Theologusok Otthona 1899—1900. évi jelentése, mely most jelent meg, részletesen tájékoztat ez áldott intézet örvendétes fejlődéséről. Négy éve áll fenn s eddig már 57 ifju talált menedéket melengető szárnyai alatt. Az elmúlt éven 26-an laktak benne: lelkésznevendékek és lekipásztorságra készülő középiskolai tanulók. Tiszta vagyona meghaladja a 31000 koronát, a mi szép bizonyosága a hívek egyházszerető áldozatkészségének. Az intézet vezetői dr. Masznyik Endre theol. akad. igazgató és Kovács Sándor tanár. A kik az Otthonról részletesebb tájékoztatót óhajtanak, forduljanak egy levelező lapon a Theol. Otthon felügyelőjéhez (Pozsony), a ki az intézet jelentését készséggel megküldi.

«Alapelveink és az Isten ígéje.» Komoly szó azon keresztyénekhez, a kik a szeszes italoktól való megtartóztatást nem tartják helyesnek. Írta Rochat L. L. Fordította K. L. Egy példányt 10 fillér, 10 példányt 55 fillérnek postabélyegben való megküldése után bérmentve küld Biberauer Tivadar, (Budapest, I. Vámosmajor-utca 48.) A füzetkét átolvastuk s mint olvasmányt ajánljuk. Kár, hogy a nyelve nem elég népies. Az iszákosság ellen, mely annyi embert és családot megrontott, mi magunk is küzdünk, szóval, tollal, a hogy alkalom nyílik. A gyengéket erősítjük, a lankadókat bátorítjuk, az elesetteket fölemeljük, a tévelygőket felvilágosítjuk, de tesszük ezt, mint keresztyének, mint a Krisztus egyházának tagjai. Nekünk arra, hogy a mértékletesség bölcs erényét megtanuljunk, nincsen semmi egyesületre szükségünk azon az egy, örök fundamentomon egyesületen kívül, a mit keresztyén egyház

néven ismer az emberiség. Magában véve nem káros az ily egyesület, mint a mértékletességet hirdető «kék kereszt» és mi senkit le nem fogunk beszélni soha belépő szándékáról, de tisztára fölöslegesnek tartjuk. Ép ily furcsa volna a kerületi egyház kebelében biblia olvasók egyletét, bűnbocsátók egyletét, imádkozók egyletét, alamiznaosztók egyletét alapítani, holott a Bibliaolvasása, mások részéről szenvedett sérelmek megbocsátása, imádkozás, alamiznaosztás, útonjárók befogadása, betegek látogatása minden keresztyén embernek kötelessége, még ha nem viseli is a «Kék keresztet.» Gyarló, esendő teremtmény vagyok, jól tudom s napjában reggel, este fogadalmat tészek az én Istenem színe előtt, fogadalmat, midőn szent fia asztalához járulok, hogy bűneim megvallása után szent vacsorája által megépüljek, fogadalmat tettem, midőn keresztyén hitemben confirmáltattam, hogy minden bűnös szokásaimat elhagyom, szentül és jámborul élek. Nekem ezeken kívül más fogadalomra, a mit nem bölcs és kegyelmes Istenemnek, hanem hozzám hasonló gyarló embereknek tennék, nincsen szükségem. Én megelégszem az én megváltóm és Mesterem szelíd, biztos vezetőkezevel. És azt a balsejtelmünket sem hallgathatjuk el, hogy az ily fajta egyletek, bár céljuk nemes, tiszteletreméltó, a szerzetes élet eszméjét csempészik be az evangélium alapján álló egyházba. A fogadalmat tett keresztyének közül a gyengék s majd a többiek is tökéletesebbeknek hiszik magukat egyetlen érdemök, a közben egy párszor meg is szegett fogadalom alapján azoknál, a kik fogadalmat nem tettek. Ne áldassuk magunkat. A ma is fennálló róm. kath. szerzetrendek alapítói csak nem kivétel nélkül tiszteletreméltó jelleme voltak, akik belső szükségből gyakorolták az önmegtartóztatást s utódaiknál vált iparrá, még pedig jövedelmező iparrá. Hosszú idő múltán a «Kék kereszt» is ide juthat. Rend lesz belőle, a tökéletes keresztyének egyesülete a tökéletlenek és gyarlók, a «kiválasztottaké» a hivatalosok között, mely megtagadja az állapítók szellemét. Még egyszer hangsúlyozzuk, mi az iszákosság elleni küzdelemben közös lobogó alatt harcolunk, de az egylet alakításban nem megyünk a «Kék kereszt» után. Ócsárolni nem ócsároljuk, mert a jószándékot tisztelni kell még akkor is, ha az eszközöket nem találjuk célszerűeknek. Ha pusztán irodalmi téren küzd ez általános baj ellen, vele tartunk, de a fogadalmatszédést, térítvénygyűjtést nem ismerjük el szabad keresztyénhez méltó cselekedetnek. A megtérő keresztyénnek hozzá kell szoknia ahhoz, hogy saját maga ellenőrizze életét az Ige világosságával s ne bizakodjék emberekben, fogadalmakban.

*Az Evang. Theologusok Otthona kiadásában
megjelent*

a „Protestáns Esték“

II. füzete.

TARTALOM:

<i>A monotheismus a görögök- nél és izraelieknél . . . . .</i>	<i>Pukánszky Bélától.</i>
<i>A fejedelemasszony udvara</i>	<i>Kovács Sándortól.</i>
<i>A női kéz . . . . .</i>	<i>Hegedüs Istvántól.</i>
<i>Sokrates . . . . .</i>	<i>Stromp Lászlótól.</i>
<i>Versek . . . . .</i>	<i>Szabolcska Mihálytól.</i>
<i>A provençei troubadourok .</i>	<i>Albert Józseftől.</i>
<i>Jean Paul a leánynevelésről</i>	<i>Dr. Masznyik Endrétől.</i>
<i>Az evangelium Japánban .</i>	<i>Pröhle Vilmostól.</i>
<i>A munkáskérdés és a soci- alis reformok . . . . .</i>	<i>Schulpe Györgytől.</i>
<i>Költözés más világba . . . .</i>	<i>Stromp Lászlótól.</i>
<i>Carlyle Tamás. . . . .</i>	<i>Jónás Jánostól.</i>
<i>A halotthamvasztás keresz- tyén álláspontról. . . . .</i>	<i>Dr. Masznyik Endrétől.</i>

*A vaskos 20 nyomtatott íves mű ára 2 korona, dí-
szes angolvászon kötésben 3 korona.*

*A megrendelések a Balassa-Gyarmati Könyv-
nyomda Részvénytársasághoz vagy Kovács Sán-
dor theol. tanár úrhoz Pozsonyba intézendők*

Legalkalmasabb konfirmációi ajándék

KOVÁCS SÁNDOR

IMAKÖNYVE

az evangyéliom népe számára.

Az egyházi irodalomban egyedül áll tartalmával, díszes kiállításával és olcsóságával.

A protestáns imádságok gyöngyeinek gyűjteménye. Az egyházi lapok szerint igazi hézagpótló mű, a mi nek egy prot. családból sem volna szabad
o o o o o hiányoznia. o o o o o

A B.-Gyarmati Könyvnyomda Részvénytársaságnál

s minden könyvárusnál kapható.

Csinos keménykötésben . . . . . 1 k. 60 fill

Díszes angolvászon kötésben, arany metszettel, finom minister papiron, csattal 5 k. — fill

Elefántcsont utánzat, vagy díszes bőrkötésben arany metszettel pergament papiron díszes csattal . . . . . 8 k. — fill

Lelkész vagy tanító uraknak két havi leszámolásra bizományba is ad imádságos könyveket

a B.-Gyarmati Könyvnyomda
Részvénytársaság.